

Obsah čísla:

Leden.....	1
Výtah z jednání staršovstva.....	2
Něco na mě leze.....	3
Mistryně světa na vystoupení Evangwingu.....	4
Koláčování II.....	5
Jak žijeme: Dvě ohlédnutí za rokem 2023.....	6
Nová členka sboru.....	8
Vzpomínka na Izrael.....	12
Vánoční hra mládeže.....	15
Kalendář na leden 2024.....	16

Leden,

měsíc vydechování po adventu a Vánocích, dalo by se říct. I pohled na sborový kalendář, který v Souterrainu otiskujeme na poslední stránce, tomu nasvědčuje – stačí srovnat prosinec 2023 s lednem 2024. Leden je však také měsíc, který má v církevním roce specifické místo. Je to měsíc, kdy se Církev modlí za jednotu.

Jenže... ani v tom není tak docela jednotná, dalo by se s trochou skepse říct. Každoročně se koná Týden (vlastně oktáv, protože trvá 8 dnů) modliteb za jednotu křesťanů. Začíná 18. a končí 25. ledna. Je to mezinárodní ekumenická aktivita, která má více než stoletou tradici a propojuje římské katolíky s církvemi zastoupenými v Ekumenické radě církví. V rámci tohoto týdne se často konají společné ekumenické bohoslužby a další akce. Náš sbor například po léta spolupořádá ples s farností sv. Vojtěcha (což je za mě nesmírně sympatická forma žité ekumeny).

Vedle toho se však také koná Alianční týden modliteb, celosvětově rozšířená akce evangelických a evangelikálních církví, zaměřená rovněž na společné modlitby napříč různými církvemi. Alianční týden modliteb se koná zpravidla ve druhém (plném) týdnu ledna, letos tedy 7.-14. Místní skupiny evangelikální aliance (někdy jen obecně skupiny protestantských církví) organizují sérii vzájemných setkání, zaměřených na myšlenku sjednocení v modlitbě. Ve městech se nezřídka konají setkání každý den, vždy v jiné církvi, přičemž kazatelem je v tom případě zpravidla host z jiné než hostitelské církve.

Myslím, že je to svým způsobem příznačné – trochu to vypadá, že se sice modlíme za jednotu, ale netoužíme po ní zase až tak, abychom se sjednotili na jednom termínu pro všechny, jako by po léta budované specifické tradice i tady měly navrch.

Na každý pád je leden dobrý čas, kdy se lze u tématu jednoty církví a v církvích zastavit.

Co pro mě znamená jednotu? Co pro mě znamená ekumena?

Pro mě osobně je to především možnost společně slavit. Bohoslužby. Jsem vděčná, že ČCE lze v tomto ohledu označit za otevřenou – ke slavení zve lidi bez ohledu na jejich církevní tradici či konfesi, podobně je to i se svatou večeří Páně: uvědomujeme si, že tím, kdo k ní zve, je sám Kristus, a tak k přijímání v našich sborech vyzýváme všechny křesťany, ať už jsou „doma“ v jakékoliv církvi. Není to samozřejmost. Tím spíš jsem vděčná za všechna místa, kde jsem podobně pozvána i já v roli hosta, pocestné, příchozí. Naopak mě mrzí, když mě někde moje evangelická identita vyděluje, respektive z přijímání vlastně diskvalifikuje.

Ekumena pro mě znamená vzájemný respekt. Ano, v mnoha důrazech můžeme být jiní, naše liturgie, rituály, počty svátostí i způsob čtení Bible se mohou lišit. Pokud nám však nechybí respekt k druhému, vědomí, že je pro Boha stejně vzácný jako já, ze kterého pak roste i to, jak se k druhému vztahuji a chovám, myslím, že ani velké odlišnosti nejsou nepřekonatelnou překážkou.

Když je řeč o jednotě, myslím v poslední době nejen na jednotu celé všeobecné Církve Kristovy, ale i na vnitřní jednotu své domovské ČCE. Přála bych si, abychom dovedli mít různou spiritualitu, různé názory, různé přístupy k Bibli a dovedli s nimi vedle sebe hezky žít, respektovat se, ne se pouze tolerovat nebo dokonce koexistovat.

Saša Jacobea

Výtah z jednání staršovstva 7.12.2023

- rozhodnutí o dárcích dětem, vánočním stromku a dalších podrobnostech vánočního období

- rozhodnutí o sborovém obědu na Masopustní neděli 11.2.
- program velikonočního týdne
- výhled sborových akcí do prázdnin
- informace o možnostech sborové dovolené. Presbyteři se nejprve vyjádří e-mailem, pak budou elektronicky hlasovat
- schváleny dodatky k nájemním smlouvám na sborové prostory a farářský byt. Děkujeme br. Kusákovi za právnické stanovisko.
- schválena koupě nového termostatu ke kotli ve farářském bytě
- schválena koupě automatického kávovaru – děkujeme Henychovým za nabídku jej opatřit a sboru darovat
- připomenutí potřeby integrovat nejen nové návštěvníky bohoslužeb
- malá účast dětí jak na jejich schůzkách, tak na rodinných bohoslužbách klade velké nároky na čas a invenci farářek, bude nutno řešit
- připomenutí saláru před koncem roku
- připomenutí jednacích pravidel, jak podávat podněty pro staršovstvo

Příští řádná porada staršovstva: 4.1.2024 v 19:00 hod., své případné podněty adresujte, prosím, Saše Jacobea či Janu Maškovi (ideálně e-mailem).

Něco na mě leze...

Název této bylinné směsi na přípravu čaje od společnosti Jemča mě v regálu supermarketu zaujal natolik, že jsem si jí koupila hned dvě krabičky. Neprohloupila jsem, je jednak dobrá, jednak účinná, právě když má člověk pocit, že na něj takzvaně „něco“ leze...

Milí čtenáři, nehodlám vás dále zatěžovat nevyžádanými radami, co dělat či požit, necítíte-li se nejlépe. Nastalo ale období rým, chřipek i různých dalších moribundů, a tak je načase připomenout, co jsme se trochu překvapivě museli učit v covidových sezónách.

Když mi není dobře, zůstanu raději v neděli ráno doma s hrnkem čaje a k bohoslužbám se připojím online, skrze přenos. (Podobně vynechám i jiné setkání v týdnu.)

Když jsem po nemoci, ale ještě kašlu, vezmu si do kostela respirátor a ideálně si sednu spíše stranou, aby se lidé kolem neděsili, že se ode mě nakazí. Při večeři Páně přijdu do kruhu, kde se vysluhuje kalíšky. S lidmi se pozdravím očima, ruce si podáme třeba příště.

Mám-li naopak obavu, že se v kostele nakazím, také si vezmu respirátor a při večeři Páně přijdu do kruhu, kde se vysluhuje kalíšky. Nenutím se nikomu podávat ruku, že se usmívám, bude vidět i na mých očích.

I když jsem zdravý jako řípa, umyju si po příchodu do kostela ruce. Nebo použiju desinfekci z dávkovače na zdi u dveří, stejně jako to udělají farářky a presbyteri, kteří mají službu. Pokud slavíme večeři Páně, presbyter si jde ruce umýt ještě těsně před vysluhováním, během písně, farářky mají desinfekci na stole Páně.

Snad se tímto krátkým textem nikoho nedotknu. Na staršovstvu jsme se ale shodli, že opakování je matka moudrosti a že v MHD potkáváme dost lidí, kteří jako by na ty covidové sezóny zapomněli. Nezapomínejme tedy a buďme k sobě ohleduplní.

S díky,

Saša Jacobea

Mistryně světa na listopadovém vystoupení Evangwingu

Málokdo asi ví, že dlouholetá členka našeho dejvického sboru je akademickou mistryní světa v kraslobruslení. Jde o světovou soutěž vysokoškoláků. Sestra MUDr. Jitka Šimonová, roz. Hlaváčková v roce 1960 vyhrála ve francouzském horském městečku Chamonix akademické mistrovství světa v kraslobruslení. V domácích mistrovských soutěžích, v rámci tehdejší Československé republiky, byla v letech 1957 až 1963 několikrát druhá nebo třetí. Sestra Jitka končila před odchodem do důchodu jako primářka koronární jednotky a její manžel prof. MUDr. V. Šimon, jako známý urolog. Pamatuji si, jak sestra Šimonová chodívala se svou věřící maminkou, která ráda poslouchala srozumitelná kázání bratra faráře Daniela Henycha, na bohoslužby do naší dřívější modlitebny ve Wuchterlově ulici. Skromná sestra Jitka nikdy

o svých sportovních úspěších nemluvila. A nebýt bratra Henycha, který ji jednou pozval, aby o sobě vyprávěla, ani bychom se to možná nedozvěděli. Z jejího vyprávění si pamatuji, jak musela kvůli trénování vstávat moc brzo, aby stihla vyhrazený čas na tehdejším jediném pražském zimním stadionu na Štvanici. Vždy ji doprovázela její maminka. Přitom vystudovala střední zdravotní školu a medicínu. Bez této tvrdé aktivity a důslednosti by samozřejmě nemohla dosáhnout toho, čeho dosáhla. Jaký příklad pro naši mladou generaci!

Pavel Prosek

Koláčování II

Poslední neděli v listopadu jsme měli příležitost se po bohoslužbách sejít v JAK při kávě a čaji, oslavit konec církevního roku a ochutnat ze široké nabídky sladkého i slané pečiva. Pekaři a pekařky pro nás připravili tlačené koláče, buchty, bábovky, věnečky, sušenky, rohlíčky s mnoha náplněmi, chléb, focacciu a další pochutiny.

Díky patří vám, kteří jste pro nás napekli dobroty, i vám, kteří jste nakupovali. Přispěli jste na potřeby našeho sboru celkovou částkou 7.000,- Kč.

Těšíme se na další ročník,

za staršovstvo J. Cihlová

Jak žijeme: Dvě ohlédnutí za rokem 2023 aneb Dvě biblické hodiny a Ladka Mejsnarová v kostele

Dvě biblické hodiny

Na myšlenku, aby se poslední biblická hodina v červnu před prázdninami nekonala ve sboru v Dejvicích, ale u nás na Suchdole na zahradě, mě přivedla sestra Jana Jasná, která nás pozvala do svého nového bytečku, kam se nedávno přestěhovala. Biblická – víc než hodina u ní se povedla. Byla to příjemná změna, písně ze zpěvníku jsme zpívaly za klavírního doprovodu hostitelky. Také jsme se pak u čaje a sušenek na tři měsíce rozloučily se sestrou farářkou Sašou Jacobea, která odcházela na studijní volno.

Koncem června navíc měla krásné kulaté narozeniny sestra Ludmila Henychová. Tentokrát jsem všechny pozvala já na poslední biblickou hodinu před prázdninami k nám na zahradu. Sešlo se nás tam jedenáct, což obvykle nebývá zvykem. Přišli oba manželé Dusovi i sestra Oliveriusová, všichni tři ze Suchdola, neměli to daleko. Bylo to velmi milé posezení, i když klavírní doprovod při zpívání samozřejmě nebyl. Nevadilo nám to. Lidka upekla krásnou a výbornou podkovu. Měli jsme i ovocný dort, hezky se nám u toho povídalo. Pán Bůh nám dopřál i nebe bez mráčků.

I když se na takovýchto biblických hodinách nevěnujeme důsledně celou hodinu probíranému tématu z Bible, myslím, že je to pro všechny hezký prožitek v příjemném společenství. A být v takovém společenství je přece Boží požehnání.

Ladka Mejsnarová v kostele

V říjnovém Souterrainu byla zpráva o vernisáži v Museu Kampa, které se zúčastnila právě Ladka, jejíž obraz se umístil na třetím místě v soutěži „Každý může být umělcem“ v kategorii nad 30 let v rámci republiky. V Domově osob se zdravotním postižením v Sulické žije od roku 2019. Až do roku 2018, kdy zemřela její maminka, navštěvovala Ladka s ní a sestrou Radkou bohoslužby v našem dejvickém sboru. Ráda sem chodila, měla kolem sebe lidi, které poznávala a oni poznali ji. Když se pak přestěhovala do DOZP v Sulické, bylo pro ni téměř nemožné dostat se na bohoslužby v Dejvicích. V roce 2020 jsme ustanovili opatrovnickou radu ve složení Anna Hejlová, Naděžda Sleziaková, Marta Študentová a Karolína Vránková. Jednak, abychom mohly lépe komunikovat

s veřejným opatrovníkem, ale také i kvůli Ladce, abychom měly přehled o jejím životě v Domově a měly víc možností navštěvovat ji, ev. ji občas brát právě na bohoslužby, nebo někdy i na společný oběd. Po čase se nám

to povedlo. Donedávna jsme musely mít pokaždé předchozí souhlas veřejného opatrovníka, což znamenalo nejméně týden předem žádat o souhlas, pak to sdělit vedoucí v Domově, abychom si Ladku v neděli ráno mohli vyzvednout – to ještě nejezdila Bezba dopravou. Většinou ji vyzvedávala paní Vránková (pěstounka Samuela Mejsnara, syna Radky) s nejstarším synem Radky, Danielem. Později začala jezdit Bezba dopravou. Zvládá to sama, bez dalšího doprovodu, jen s řidičem. V poslední době se náš vztah s veřejným opatrovníkem a vedením v DOZP natolik zlepšil, že už nemusíme žádat opatrovníka, když ji chceme vzít na bohoslužby. Stačí to jen oznámit vedoucí Domova, aby Ladku v neděli ráno připravili a Bezba doprava ji na bohoslužbu vždy včas přiveze. Podle paní vedoucí a pečovatelek v Domově je pro Ladku každá návštěva bohoslužby po všech stránkách přínosem. Ladka se vždy na návštěvu kostela těší, po bohoslužbě si dá kávu a něco dobrého k tomu, občas se setká i se sestrou Radkou, Tomášem, Danem nebo Samíkem.

Ještě před několika lety bychom si ani netroufli pomyslet, že by situace sester Mejsnarových mohla být tak nadějná. Není to v našem sboru další Boží požehnání?

Pane Bože, děkujeme.

Naděžda Sleziačková

<p style="text-align: center;">Nová členka sboru se představuje: Barbora Komberec Novosadová a její dcerka Lotka</p>
--

Báro, jak jsi se dostala k nám do sboru v Dejvicích?

Ta až do Dejvic byla vlastně docela dlouhá. Rozdělila bych ji na dvě části. První byla cesta do společenství církve a druhá přímo do Dejvic. Ta do církve začala v dětství a naplnila se v dospělosti. Nepocházím z věřící rodiny, ale babička s dědou měli chalupu na vršku v Železném Brodě v Jizerkách, kam jsem s nimi jako malá v létě jezdila. A ta chalupa byla asi 5 metrů od evangelického kostela (Jednoty bratrské)! A mě to pokaždé v neděli ráno táhlo vyjít po vysokých (z pohledu osmileté holky)

schodech a vkročit do obrovského sálu, v němž byl v centru beránek nesoucí prapor.

Bavilo mě listovat zpěvníky, zpívat písně, kterým jsem tehdy vůbec nerozuměla, ale byly mi něčím hodně blízké a poslouchat kázání místního pana faráře. Pamatuji si, že jsem s panem farářem sázela kaktusy, kterých měl spoustu a že jsem byla většinou nejmladším účastníkem bohoslužeb. Když přšelo, dívala jsem se ze světnice přímo do velkých oken kostela a beránek mě vítal vždy, když jsme přicházeli k chalupě.

To jsou hodně dávné vzpomínky, ale myslím, že tam někde mě poprvé Pán volal k sobě a bylo mi v tom dobře. Od té doby se stalo mnoho věcí a v 23 letech jsem byla u Klimenta paní farářkou Evou Halamovou pokřtěna. Zpočátku jsem byla k instituci církve poněkud skeptická a vnímala jsem hlavně osobní rovinu víry, ale postupem času pro mě začalo být společenství hodně důležité. Evangelická církev mě zaujala svou otevřeností, důrazem na Slovo a jeho výklad, na reflexi, přemýšlení a také pro mě bylo důležité být součástí církve, která umožňuje stejnou možnost služby mužům i ženám a která se snaží být po Ježíšově vzoru otevřená lidem, kteří se necítí lehce někde doma – třeba kvůli tomu, že se

k církvi připojili později než jiní, že mají nějaké znevýhodnění, po cestě životem klopýtají nebo má mají třeba jinou vztahovou orientaci.

Z jaké rodiny pocházíš, kde máš kořeny a kde teď bydlíš?

Pocházím z Libiše, menší obce u Neratovic, kousek za Prahou. Vyrůstala jsem v domě se zahradou a hodně času trávila také na zahradě mých prarodičů, kteří byli velcí zahrádkáři. Můj táta je krátce v důchodu a dokáže vyrobit a opravit téměř cokoli, moje mamka pracuje jako finanční účetní. Mám jednu sestru, která je o šest let mladší a miluje zvířata. Bavilo mě se od studií na gymnáziu zapojovat do veřejného života malého města (které je však velmi vykořeněné i proto, že jeho rozvoj byl spojen s chemičkou Spolana) – hráli jsme divadlo, pořádali majálesy, sázeli stromy, získávali první projekty pro místní komunitu. Vysokou školu jsem studovala v Praze a už jsem tu zůstala. Bydleli jsme asi 8 let v Řepích a nyní bydlíme v Holešovicích, hned za Veletržním palácem.

Co se ti v našem společenství líbí?

Líbí se mi toho mnoho, proto jsem také moc ráda, že jsme mohly s Lotkou zakotvit právě v Dejvicích. Od té doby, co jsem poprvé do Dejvického sboru vkročila, jsem cítila takovou milou otevřenost a přijetí – členů sboru i obou farářek. Přijde mi skvělé, že se farářky starají o sbor v týmu, i že je sbor hodně nakloněný dětem a jejich pohledu, že se ve sboru dějí různé akce, do kterých je možné se aktivně zapojit (třeba při koláčování nebo podzimním bazaru mě bavilo prodávat výrobky 😊) i to, že je prostor „suterénu“ vlastně velmi civilní a že v něm na sebe dobře vidíme.

Jaké je tvé profesní zaměření?

Pracuji jako ředitelka Sociálního nadačního fondu hlavního města Prahy, který poskytuje finanční podporu pro Pražany a Pražanky v tíživé životní situaci – například při hledání dostupného a důstojného bydlení, v případech, kdy je domov ohrožen a je potřeba najít přechodné řešení, pro lidi se zdravotním znevýhodněním i pro ty, kteří o ně pečují nebo pro pěstounské rodiny, kterých stále není dostatek pro vybudování bezpečného a milujícího zázemí pro děti, které nemohou vyrůstat ve své

biologické rodině. V neziskovém sektoru a filantropii se pohybuji přes 10 let a je to pro mě naplňující cesta. Snažím se využívat své zkušenosti z oblasti komunikace, marketingu i sémiotiky pro podporu věcí, kterým věřím. V minulosti jsem se zabývala třeba rozvojem společenské odpovědnosti firem, dobrovolnictvím, sledováním dopadu v neziskovém sektoru anebo způsoby, jak je možné dosahovat systémových změn v naší společnosti ve spolupráci s mezinárodní organizací Ashoka. Na Univerzitě Karlově jsem se podílela na soutěži Map the System, která podporuje systémové myšlení u studentů. Na Sociálním nadačním fondu mě baví, že můžeme hledat cesty, jak pomoci lidem ve velkém městě a zároveň upozorňovat na to, co by mohlo pomoci některé překážky odbourávat. Taky bych něj chtěla do budoucna zapojit lidi, kterým se v Praze žije dobře a rádi by dali něco zpátky, třeba formou dárcovských fondů na podporu témat, na kterých jim záleží.

Jak odpočíváš a jaké máš koníčky?

Odpočinek je pro mě vlastně docela vzácný. Před tím než se narodila Lotka jsem hodně cestovala – jako dobrovolnice jsem byla třeba v Japonsku, Irsku, Španělsku nebo Rusku, také jsem vyjela na pár studijních a pracovních cest – do Británie a Spojených států. Teď jezdím více po Čechách a tohle léto jsem si zamilovala spaní ve stanu. Prahu mám moc ráda, ale někdy je na mě města a ruchu moc, a tak nasednu do auta se stanem a spacákem v kufru a vyjedu někam, kde je voda, ve které se dá plavat, lesy nebo skály a v noci jsou vidět hvězdy. To je pro mě v posledním roce nejlepší odpočinek. Třeba Slavkovský les, Broumovsko, Křivoklátsko. Vyrážím i s Lotkou, která je, co se týče výletů, pro každé dobrodružství. Jinak mám ráda moře a oceán, mlhu a oheň, divadlo a poezii.

Baví mě také experimentovat při vaření a péct chléb z kvasu. To, že může jen z mouky, vody a soli vzniknout tak úžasný pokrm, mě nepřestává fascinovat. Dříve jsem se věnovala japonské cestě čaje a keramice raku.

Co ti dělá největší radost?

Velkou radost mi dělá Lotka. Jsem vděčná za to, že s ní můžu zažívat přímočarost, čistou radost a překvapení z věcí kolem nás i v nás. Je to osvěžující a baví mě vyvažovat mé „dospělácké“ role dětskou hrou, hádankami, vyprávěním, bláznivými dobrodružstvími. Jinak mi dělá radost spolupracovat na věcech, které mi dávají smysl a cítím, že mohou něco dobrého přinést – třeba v neziskovém sektoru, ve vzdělávání anebo v přírodě. A také poznávat nové způsoby myšlení a náhledu na věci kolem nás. Těší mě, když lidé vědí, že změna je vždy možná, ať to právě teď vypadá jakkoli černě a baví mě je v tom podporovat.

Máš nějaké přání směrem k našemu společenství a které aktivity tě ve sboru naplňují?

Baví mě příležitosti, kdy je možné něco pro ostatní vytvořit i něco vytvářet společně. Také bych ráda nabídla sboru to, v čem mám nějaké obdarování anebo to, co můžu zprostředkovat díky své pracovní roli. Napadá mě třeba možnost setkání pro křesťanskou službu či kohokoli, kdo často poskytuje záchrannou síť pro lidi v tíživé situaci, kde mohu přiblížit podporu ze Sociálního nadačního fondu nebo možnosti dalších organizací, se kterými spolupracujeme. Také nosím v hlavě myšlenku na nějakou „chlebovou“ akci – Pán Ježíš se nazval „chlebem života“, a tak si společně něco upéct může být pěknou akcí pro společenství Kristovo a třeba i pro pozvání lidí, kteří jsou prozatím třeba pro návštěvu bohoslužby nesmělí. Hodně se mi líbí také projekt Nekostel a hlavně setkání „okolo stolu“ – číst společně z Bible a povídat si o tom je pro mě důležité a moc příležitostí k tomu nemám. Jinak mě zajímají všechny kulturní akce sboru a Lotku ráda doprovázím na akce pro menší členy sboru 😊 .

Text a foto: Barbora Komberec Novosadová

Vzpomínka na Izrael

Milé čtenářky a milí čtenáři Souterrainu! Zatímco o svůj minulý příspěvek do našeho sborového časopisu o Izraeli jsem byl výslovně požádán, tentokrát píši ze své iniciativy. Když píši na přelomu října a listopadu tento text, nevím to, co Vy už víte. Například to, zda Izrael spustil

rozsáhlou pozemní operaci v pásmu Gazy, která rozhodně nemá být pomstou, ale má zabránit tomu, aby se neuvěřitelná zvěrstva spáchaná Hamásem v sobotu 7. října mohla opakovat. Právě tak nevím, zda se díky zprostředkování Kataru podaří vyjednat a realizovat propuštění alespoň některých rukojmích odvedených Hamásem do Gazy výměnou za palestinské Araby, kteří si po řádných soudních procesech, kdy měli samozřejmě právo na obhájce, odpykávají tresty za násilné trestné činy v izraelských věznicích. Hamás zřejmě doufá, že zopakuje svůj úspěch z roku 2011, kdy vrátil uneseného vojáka Gilada Šalita výměnou za propuštění 1027 palestinských vězňů včetně 280 odsouzených na doživotí za násilné teroristické činy. A to byl jenom jeden z mnoha případů „asymetrické výměny“. Izrael tak opakovaně projevuje velikou vstřícnost. K napsání tohoto příspěvku mne přiměly především šokující projevy antisemitismu, které jsem ve své naivitě - 78 let po osvobození Osvětimi (27.1.1945) a Terezína (8.5.1945) - v 21. století už nečekal. A to jak na některých demonstracích v Praze, tak na mezinárodním fóru, kde mne šokovali i někteří reprezentanti světových organizací, konkrétně OSN a WHO (Světové zdravotnické organizace). Izrael bojuje - pokolikáté už? - o svou holou existenci, o přežití. Nechci hodnotit celou historii Arabsko-Židovského konfliktu, ale některá fakta jsou takřikajíc „do očí bijící“: V první řadě je to totální asymetrie konfliktu. Zatímco židovský stát Izrael si váží každého jednotlivého lidského života (dovolím si připomenout jména obětí, která můžeme číst v památníku Šoa - z hebrejského zlo, nespravedlnost - Jad Vašem, který odkazuje k proroku Izajášovi 56. kapitola, 5. verš), teroristé si neváží ani životů svých lidí. Izrael nikdy nelže o počtech obětí, naopak všechna čísla jsou po vyšetření pečlivě zdokumentována. Lze uvést například festival „Supernova“, který se na začátku října uskutečnil v Negevské poušti u kibucu Re'im, jen pár kilometrů od Pásmu Gazy, kde se posléze ukázalo, že počet zmasakrovaných účastníků byl mnohem větší, než bylo původně Izraelem uváděno. Možná víte, možná nevíte, že jméno teroristického hnutí Hamás najdeme opakovaně už ve Starém Zákoně. Poprvé se hebrejským slovem „hamás“ jako výrazem pro zlo setkáme v pátém verši

šesté kapitoly knihy Genesis: „I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvor jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý.“ V arabštině ovšem termín „hamás“ znamená nadšení, zápal, zanícení pro něco. Pro co asi? Když jsme loni v říjnu byli v Izraeli, stihli jsme toho za dva týdny opravdu mnoho. Mimo jiné jsme jeden den navštívili jeden „mošav“ a jiný den jeden „kibuc“. Mošav je typ zemědělské osady, která je tvořená společně hospodařícími soukromými rolníky. Podobně jako v kibucech má i v mošavech velký význam společné hospodaření, resp. společný prodej zemědělských produktů, což umožňuje vyjednat příznivější ceny, na rozdíl od kibuců se zde ale klade větší důraz na soukromé vlastnictví. V kibucu blízko jordánských hranic jsme měli dost času na prohlídku krásné synagogy i společné jídelny. Rebeka nás provedla mateřskou školou. Ben, bývalý šéf kibucu a dnes už jenom zástupce šéfa kibucu a zároveň velitel místních hasičů, nám ukazoval kryty, do kterých se všichni schovávali v době, kdy na kibuc z Jordánska létaly rakety. Dnes už žádné rakety nelétají, protože v roce 1994 došlo k mírovým rozhovorům s Izraelem a byl ukončen válečný stav. A teď se konečně dostávám k té slíbené vzpomínce. S Benem, který umí výborně anglicky, jsme si takzvaně „padli do oka“. Jsme přibližně stejně staří, ale on je podstatně mohutnější. Prostě veliký chlap. Povídali jsme si o dějinách vztahu bývalého Československa k Izraeli, o židovské Praze, kam by se rád někdy podíval, o židovských tradicích u nás a došlo i na to, jak jsme před lety - díky Martinovi Prudkému - 16. září 1999 dostali šanci číst na vlnách Českého rozhlasu 6 - Vltava jména obětí šoa. Jistě víte, že Den památky obětí holocaustu (hebrejsky šoa) a předcházení zločinům proti lidskosti (27. leden) je připomínkou obětí nacistických ghatt a koncentračních a vyhlazovacích táborů. Český rozhlas tenkrát přišel se zcela mimořádným projektem a 16. září 1999 odvysílal více než čtyřhodinový přímý přenos z Pinkasovy synagogy, v němž stovky českých i zahraničních osobností předčítaly přes tři tisíce jmen českých a moravských Židů, kteří tzv. konečné řešení židovské otázky nepřežili. Směl jsem být jedním z těch, kteří tenkrát četli. Když jsem to Benovi vyprávěl, sevřely mne jeho obrovské ruce v mocném objetí a po tváři toho

mohutného chlapa se valily obrovské slzy. Vydechl jenom: „Ach, Danieli!“ A mně v tu chvíli bleskla hlavou otázka, zda to předčítání jmen především terezínských obětí nebylo tou nejužitečnější věcí, kterou jsem v životě udělal.

Daniel Heller

Vánoční hra mládeže

Foto: J. Hlavsa

Kalendář na leden 2024

Bohoslužby 9:30	7.1. VP	E. Härtelová
odkaz na on-line	14.1.	S. Jacobea, rodinná
vysílání najdete zde:	21.1.	M. Trgalová
dejvice.evangnet.cz/ line-vysilani	28.1.	S. Jacobea, křest A. Tichá
	4.2. VP	S. Jacobea

YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:

youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQl2H8Ik - Fw

Náboženství dětí (5 - 11)	pátek 15:30-16:30 (od 5.1.2024)
Mládež (13+)	čtvrtek 18:30-20:00
Křesťan. služba	neděle 14.1. po bohoslužbách
Děti + rodiče	čtvrtek 18.1. 9:30-11:00
X-cátníci	úterý 9.1. v 19:00 téma: Vděčnost II
Naši pěvci	středy 18:30-20:30 a neděle 28. 1. při bohoslužbách
Diakonie Stodůlky	zpívání – pátky 9:15-10:15
Obcování	bude dohodnuto (info: A. Bohatová)
Biblická hodina	úterý 15:30-16:30 téma: list Galatským (od 9.1.)
Klub poznávání	čtvrtek 11. 1. v 9:30 Saša Jacobea: Moje cesta s Rút.
Staršovstvo	4.1. v 19:00
Ostatní	20.1. ekumenický ples s farností sv. Vojtěcha 21.1. lasergame pro děti (vánoční dárek)

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 21. 01. 2024.
Číslo vyjde 28. 01. 2024.**

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz
Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: salár=101, Jeronýmova jednota=102, personální fond=103

